

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2764/05
07.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Биљане Драгојевић, Власте Јовановић, Јелене Боровац и мр Љубице Јеремић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.2927/04 од 15.06.2005. године, у седници одржаној 07.12.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.2927/04 од 15.06.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.1219/96 од 07.04.2004. године, одбијен је предлог тужиље да се прекине поступак до окончања оставинског поступка под бројем О.2925/96. Одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да суд раскине уговор о поклону који је закључен између сада покојне ПП, као поклонодавца и туженог ББ, као поклонопримца, који је оверен под бројем Ов.12868/93 од 07.04.1993. године и којим је ПП поклонила туженом своју некретнину уписану у зкњул.бр.аа КО ВВ, парцела бр.гг, што у природи представља једнособан стан бр. __ у приземљу вишестамбене зграде ДД, те да се обавезе тужени да је дужан на основу ове пресуде трпети земљишно-књижни и катастарски пренос права својине на описаној некретнини са имена туженог на име тужиље, као и да сноси трошкове парничног поступка. Захтев тужиље за издавање привремене мере којом ће се забранити туженом отуђење и оптерећење наведене некретнине, је одбијен као неоснован. Тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 145.800,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж.2927/04 од 15.06.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП ("Сл.лист СФРЈ" бр.4/77 са изменама и допунама) који се примењује на основу чл.491. став 4. ЗПП ("Сл.гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. став 2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, мајка парничних странака, сада покојна ПП (умрла 04.10.1996. године) закључила је уговор о поклону 06.04.1993. године и као поклонодавац поклонила туженом, свом сину, предметни стан, уз задржавање за себе права доживотног плодуживања. Уговор је оверен пред Општинским судом у Новом Саду под бројем Ов.12868/93 од 07.04.2003. године. Наведеним уговором нису биле уговорене никакве обавезе поклонопримца према поклонодавцу. Након закључења уговора, ПП је наставила да живи у предметном стану, а тужени и његова супруга су код ње свакодневно боравили. Супруга туженог је кувала и спремала стан, а тужени је долазио на ручак и мајци у посету, доносио јој и намирнице. Тужиља је, такође, као ћерка, долазила да обилази мајку, јер је у то време живела одвојено са својом породицом. Мајка парничних странака је била болешљива и стара жена (рођена __ године) а од прихода је имала пензију, просечне висине. У априлу 1995. године се разболела од канцера, када је два дана провела у болници. Након тога тужени, тужиља и супруга туженог су је заједно водили на прегледе, потребна снимања, куповали су јој лекове и пружали сву неопходну помоћ. Непосредно после првог опоравка, мајка странака је боравила око месец дана у кући туженог, након чега се вратила у свој стан, због лоших брачних односа између туженог и његове супруге. По повратку у свој стан, ПП је једно време живела сама, а од септембра 1995. године, бригу о њој је преузела тужиља, која се тада преселила код своје мајке, чије се здравствено стање погоршало до те мере, да је била везана за кревет. У то време, тужени је и даље долазио и редовно обилазио мајку, доносио јој намирнице и неопходне лекове, али се приликом посета у стану није дуго задржавао. Тужени јој је и даље доносио пензију, јер је био овлашћен за њено подизање.

Мајка странака, ПП, поднела је 04.03.1996. године тужбу против туженог ради раскида наведеног уговора о поклону из разлога незахвалности и непружања неопходне помоћи од стране туженог. Дана 08.03.1996. године и 18.07.1996. године сачинила је тестаменте којима је, за случај своје смрти, сву своју покретну и непокретну имовину оставила својој ћерци, овде тужиљи, зато што се о њој старала, а истовремено искључила туженог, свог сина, као нужног наследника, сматрајући да се о њу законски и морално огрешио, јер ју је повремено обилазио. Поред ова два тестаamenta, са тужиљом је сачинила и уговор о доживотном издржавању, којим је предметни стан оставила тужиљи, која је заузврат преузела на себе обавезу да је издржава. Мајка странака је умрла 04.10.1996. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се раскине наведени уговор о поклону и за то дали разлоге које као правилне и потпуне у свему прихвата и Врховни суд, па нису основани ревизијски наводи тужиље о погрешној примени материјалног права.

Уговор о поклону није регулисан позитивним прописима, па се одредбе о опозиву тог уговора (раскиду) налазе у правним правилима имовинског права. По параграфу 567. Српског грађанског законика, прописано је да дародавац може опозвати поклон ако након учињеног поклона тако осиромаша, да не може живети, као и у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу, наносећи штету његовом животу, телу, части и нарушавајући његову слободу и имање. Свака неблагодарност, морална грешка, поклонопримца, према поклонодавцу, не представља разлог за опозив (раскид) уговора о поклону, већ та неблагодарност треба да буде "велика" или "груба". По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев тужиље, јер су у поступку утврдили да се тужени по закључењу уговора о поклону није понео према поклонодавцу на такав начин, који би његово понашање у смислу наведеног параграфа, било квалификовано као "велика или груба неблагодарност". Такву правилну процену извршили су нижестепени судови упоређујући понашање туженог као поклонопримца према одређеном стандарду и схватањима друштвене средине у којима се странке налазе.

Према томе, за другачије решавање ове правне ствари нису од значаја наводи ревизије да се тужени није довољно бринуо и старао о мајци која је била стара и болесна и живела сама, те да је бригу и старање препустио тужиљи, као и наводи ревизије да је мајка странака, након закључења уговора о поклону, са тужиљом закључила уговор о доживотном издржавању и сачинила два тестаamenta у корист тужиље.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови правилно закључују да ове чињенице нису доказ о грубој неблагодарности туженог, већ указују, пре свега, на евентуално постојање одређених породичних несугласица и неслагања, која немају карактер нити представљају грубу неблагодарност туженог, као поклонопримца према поклонодавцу. Судови правилно налазе да у конкретном случају нема основа за опозив предметног уговора о поклону и правилно закључују да не постоји ниједна чињеница која би указала да је сада покојна ПП, мајка парничних странака, осиромашила учињеним поклоном, што би био један од разлога за опозив уговора о поклону.

Са изложеног, на основу чл.393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Слободан Дражић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО